

USNESENÍ PŘEDSEDY SOUDNÍHO DVORA

19. dubna 2005 *

Ve věci C-521/04 P(R),

jejímž předmětem je opravný prostředek na základě čl. 57 druhého pododstavce Statutu Soudního dvora, podaný dne 24. prosince 2004,

Hans-Martin Tillack, zastoupený I. Forresterem, QC, a C. Arholdem, Rechtsanwalt,

účastník řízení podávající opravný prostředek (navrhovatel),

příčemž dalšími účastníky řízení jsou:

Komise Evropských společenství, zastoupená C. Dockseyem a C. Ladenburgerem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

* Jednací jazyk: angličtina.

International Federation of Journalists, zastoupená A. Bartoschem a T. Gruppem,
advokáty,

vedlejší účastník v prvním stupni,

PŘEDSEDA SOUDNÍHO DVORA,

po vylechnutí generálního advokáta L. A. Geelhoeda,

vydává toto

Usnesení

- 1 Svým opravným prostředkem navrhuje p. Tillack zrušit usnesení předsedy Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 15. října 2004, Tillack v. Komise (T-193/04 R, dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, dále jen „napadené usnesení“), kterým předseda Soudu zamítl návrh směřující jednak k odkladu vykonatelnosti všech opatření, která mají být přijata na základě údajného trestního oznámení podaného dne 11. února 2004 belgickým a německým soudním orgánům Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF), a jednak k tomu, aby bylo OLAF uloženo, aby se zdržel získávání, kontroly, zkoumání nebo vylechnutí obsahu veškerých dokumentů a informací nacházejících se v držení belgických soudních orgánů po domovní prohlídce, kterou provedly v jeho místě bydliště a v kanceláři dne 19. března 2004.

- 2 Komise Evropských společenství a Mezinárodní federace novinářů [International Federation of Journalists (dále jen „IFJ“)] předložily svá vyjádření k opravnému prostředku dne 31. ledna 2005.

- 3 Jelikož písemná vyjádření účastníků řízení a písemnosti spisu obsahují všechny informace nezbytné k rozhodnutí o tomto opravném prostředku, není na místě vyslechnout ústní vyjádření účastníků řízení.

Právní rámec

- 4 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 ze dne 25. května 1999 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) (Úř. věst. L 136, s. 1; Zvl. vyd. 01/03, s. 91) upravuje kontroly, inspekce a jiná opatření prováděné zaměstnanci úřadu při výkonu jejich funkcí.

- 5 Třináctý bod odůvodnění nařízení č. 1073/1999 zní následovně:

„vzhledem k tomu, že příslušným vnitrostátním orgánům nebo popřípadě orgánům, subjektům, úřadům a agenturám přísluší rozhodovat, jaká opatření by měla být učiněna při vyšetřování na základě zprávy vypracované úřadem; že by však ředitel úřadu měl mít povinnost postoupit přímo soudním orgánům dotčeného členského státu informace, které úřad získá při vnitřním vyšetřování skutečností, které by mohly vést k trestnímu stíhání“.

- 6 Článek 10 nařízení č. 1073/1999 nazvaný „Předávání informací úřadem“ ve svém odstavci 2 stanoví:

„Aniž jsou dotčeny články 8, 9 a 11 tohoto nařízení, předá ředitel úřadu soudním orgánům dotčeného členského státu informace získané úřadem při vnitřním vyšetřování skutečností, které by mohly být předmětem trestního stíhání. S výhradou potřeb vyšetřování informuje ředitel současně dotýčný členský stát.“

Skutkové okolnosti sporu

- 7 V bodech 3 až 10 napadeného usnesení Soud shrnul skutkové okolnosti sporu následujícím způsobem:

„3 Navrhovatel je novinář zaměstnaný německým časopisem *Stern*.

- 4 Navrhovatel napsal dva články zveřejněné v časopise *Stern* dne 28. února a 7. března 2002 o několika případech porušení právních předpisů zjištěných úředníkem Evropských společenství Van Buitenenem. Z obsahu těchto článků bylo zjevné, že navrhovatel byl podrobně obeznámen se zněním memoranda sepsaného p. Van Buitenenem ze dne 31. srpna 2001 (dále jen ‚Van Buitenenovo memorandum‘) a dvěma důvěrnými vnitřními sděleními OLAF ze dne 31. ledna a dne 14. února 2002 týkajícími se uvedeného memoranda (dále jen ‚vnitřní sdělení‘).

- 5 Dne 12. března 2002 zahájil OLAF vnitřní vyšetřování v souladu s čl. 4 odst. 1 nařízení č. 1073/1999 s cílem zjistit totožnost úředníků nebo zaměstnanců Evropských společenství, kteří byli původci úniku informací, který měl za následek vyzrazení Van Buitenenova memoranda a vnitřních sdělení.

- 6 V tiskové zprávě ze dne 27. března 2002 oznamující zahájení uvedeného vyšetřování OLAF uvedl, že ‚není vyloučeno, že někomu uvnitř OLAF (nebo jiného orgánu) bylo za účelem získání těchto dokumentů zaplaceno‘.

- 7 *Stern* zveřejnil dne 28. března 2002 tiskovou zprávu, v níž potvrdil držení Van Buitenenova memoranda a vnitřních sdělení, nicméně popřel, že by někdo z jeho spolupracovníků zaplatil úředníku nebo zaměstnanci Komise za účelem získání uvedených dokumentů.

- 8 Navrhovatel se poté, co požádal OLAF o zpětvzetí obvinění z korupce vznesených proti němu, obrátil dne 22. října 2002 na Evropského veřejného ochránce práv. Dne 18. června 2003 předložil Evropský veřejný ochránce práv svůj návrh doporučení OLAF, v němž se domnívá, že tvrzení existence korupce uvedené v tiskové zprávě ze dne 27. března 2002, aniž by existovaly průkazné skutečnosti, představuje případ nesprávného úředního postupu a že OLAF by měl zvážit stažení tvrzení ohledně korupce uvedeného v této zprávě. OLAF dne 30. září 2003 v odpovědi na dané doporučení zveřejnil tiskovou zprávu nazvanou ‚Vysvětlení OLAF týkající se úniku informací, ke kterému zřejmě došlo‘, o které informoval Evropského veřejného ochránce práv. Evropský veřejný ochránce práv vydal dne 20. listopadu 2003 rozhodnutí obsahující v závěrech kritickou poznámku.

- 9 Dne 11. února 2004 OLAF předal na základě čl. 10 odst. 2 nařízení č. 1073/1999 informace státnímu zastupitelství v Bruselu (Belgie) a státnímu zastupitelství v Hamburku (Německo) o výsledcích vnitřního vyšetřování zahájeného dne 12. března 2002 (dále jen „sporné předání“).
- 10 Následně po uvedeném předání informací bylo v Belgii zahájeno vyšetřování pro porušení služebního tajemství. Dne 19. března 2004, na základě pokynu vyšetřujícího soudce v Bruselu, provedla belgická federální policie domovní prohlídku v místě bydliště a v kanceláři navrhovatele. Byly zajištěny četné dokumenty a další předměty náležející navrhovateli. Dne 23. března 2004 podal navrhovatel stížnost proti tomuto zajištění vyšetřujícímu soudci pověřenému danou věcí, který stížnost zamítnul. Navrhovatel v dubnu 2004 podal k obžalovacímu senátu opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí.“

Řízení před Soudem

- 8 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 1. června 2004 podal navrhovatel žalobu směřující jednak ke zrušení sporného předání a jednak k získání náhrady škody způsobené tímto předáním a k němu se vztahujícími akty přijatými OLAF.
- 9 Samostatným podáním zapsaným v kanceláři Soudu dne 4. června 2004 navrhovatel navrhol na základě článku 243 ES, aby soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních:
- nařídil částečný nebo úplný odklad vykonatelnosti všech opatření nebo aktů, které mají být přijaty na základě sporného předání;

- nařídil OLAF, aby se zdržel získávání, kontroly, zkoumání nebo vyslechnutí obsahu veškerých dokumentů a informací zajištěných belgickými soudními orgány při domovních prohlídkách v jeho místě bydliště a na pracovišti provedených dne 19. března 2004, které vedly k zabavení jeho spisů, počítače a dalších předmětů;

- v očekávání pokračování řízení a přijetí vyjádření OLAF nařídil, aby se OLAF s okamžitým účinkem zdržel provádění veškerých opatření přijatých následně po uvedeném předání, s výhradou vyhovění dvěma výše uvedeným návrhům předsedou Soudu;

- uložil Komisi náhradu nákladů řízení a

- nařídil veškerá další opatření považovaná za nezbytná.

10 Komise navrhovala zamítnout návrh na předběžné opatření, namítajíc především zjevnou nepřípustnost žalobcovy žaloby na neplatnost.

11 IFJ navrhoval, aby mu bylo povoleno vstoupit do řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhů žalobce.

Napadené usnesení

- 12 Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních v napadeném usnesení poté, co vyhověl návrhu na vstoupení do řízení předloženému IFJ, připomněl v bodě 32 tohoto usnesení, že podle ustálené judikatury je na místě, pokud je tvrzena zjevná nepřijatelnost žaloby v hlavní věci, jíž se týká návrh na předběžné opatření, prokázat existenci určitých skutečností umožňujících učinit prima facie závěr, že taková žaloba je přípustná.
- 13 Soud v tomto ohledu v bodě 47 napadeného usnesení shledal, že v této fázi řízení nic nenasvědčuje tomu, že existují skutečnosti vedoucí k závěru, že žaloba na neplatnost je prima facie přípustná.
- 14 Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních se v bodě 46 napadeného usnesení domníval, že vzhledem k tomu, že rozhodnutí OLAF přistoupit ke spornému předání nemá právně závazné účinky, nepředstavuje tedy napadnutelný akt.
- 15 Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních připomněl v bodě 38 napadeného usnesení, že jedinými akty nebo rozhodnutími, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost, jsou opatření vyvolávající právně závazné účinky, kterými jsou dotčeny zájmy žalobce tím, že mění podstatným způsobem jeho právní postavení, a v bodě 43 téhož usnesení v tomto ohledu shledal, že sporné předání nemá žádný právně závazný účinek vůči belgickým a německým orgánům, kterým je ponechána možnost rozhodnout o krocích, které podniknou na základě vyšetřování OLAF.

- 16 Konečně soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních zdůraznil v bodě 44 napadeného usnesení, že povinnost loajální spolupráce uvedená v článku 10 ES neukládá vnitrostátním soudním orgánům povinnost přijmout specifické kroky, pokud usoudí, že je informace předané OLAF neodůvodňují. Rovněž pokud jde o argument vycházející z práva na účinnou soudní ochranu, uvedený soudce shledal v bodě 45 téhož usnesení, že navrhovatel nijak neprokázal, že mu bylo zabráněno napadnout rozhodnutí uvedených orgánů nařizující provedení domovní prohlídky v místě jeho bydliště a na pracovišti.
- 17 Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních učinil v bodě 48 napadeného usnesení závěr, že přezkoumá pouze ty argumenty navrhovatele, které se vztahují k jeho návrhům týkajícím se náhrady škody, a v bodě 62 tohoto usnesení rozhodl, že navrhovatel neprokázal právně dostačujícím způsobem, že tyto jeho návrhy nejsou zjevně neopodstatněné.
- 18 Za těchto okolností soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních v bodě 63 napadeného usnesení zamítl návrh, který mu byl předložen.

Opravný prostředek

- 19 Navrhovatel ve svém opravném prostředku navrhuje zrušit napadené usnesení a navrhuje, aby bylo v plném rozsahu vyhověno návrhům, které předložil soudci příslušnému pro rozhodování o předběžných opatřeních.

- 20 Komise navrhuje, aby předseda Soudního dvora opravný prostředek zamítl. Podpůrně navrhuje zamítnout návrh na předběžná opatření. Krom toho požaduje uložit navrhovateli náhradu nákladů řízení.

- 21 IFL navrhuje zrušit napadené usnesení a nařídit předběžná opatření navrhaná navrhovatelem.

K opravnému prostředku

- 22 Navrhovatel uplatňuje na podporu svého opravného prostředku tři důvody. První vychází z nesprávného posouzení přípustnosti žaloby na neplatnost soudcem příslušným pro rozhodování o předběžných opatřeních, druhý z nesprávného posouzení tímto soudcem příčinné souvislosti mezi sporným předáním a škodou uplatňovanou navrhovatelem a třetí vychází z porušení práva na účinnou soudní ochranu.

K prvnímu důvodu

- 23 Svým prvním důvodem navrhovatel tvrdí, že soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních se dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že žaloba na neplatnost je zjevně nepřípustná.

K první, druhé a třetí části prvního důvodu

- 24 První, druhá a třetí část prvního důvodu se všechny týkají otázky právní povahy opatření přijatých na základě čl. 10 odst. 2 nařízení č. 1073/1999. Je proto třeba je přezkoumat společně.
- 25 Navrhovatel nejdříve uplatňuje, že neexistuje žádné rozhodnutí Soudního dvora nebo Soudu, jež by vykládalo čl. 10 odst. 2 nařízení č. 1073/1999 a rozhodovalo o otázce právní povahy aktů přijatých OLAF na základě tohoto ustanovení.
- 26 V tomto ohledu postačuje konstatovat, že možnost učinit závěr, jak to učinil soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních v bodě 47 napadeného usnesení, že nejsou dány skutečnosti umožňující domnívat se, že žaloba na neplatnost je prima facie přípustná, nezávisí na existenci judikatury Společenství k právní otázce nebo otázkám vzneseným v žalobě v hlavním řízení. Ačkoli existence takové judikatury může usnadnit přijetí takového závěru, nic to nemění na tom, že zjevná nepřípustnost žaloby může rovněž vyplývat ze skutečností, které nebyly nebo dosud nebyly uvedeny v judikatuře Společenství. Z toho vyplývá, že argumentace navrhovatele týkající se neexistence dřívější judikatury je nerelevantní.
- 27 Navrhovatel poté napadá výklad přijatý v napadeném usnesení, podle něhož opatření přijatá na základě ustanovení nařízení č. 1073/1999, především na základě jeho čl. 10 odst. 2, postrádají právně závazné účinky. Tvrdí, že vnitrostátní orgány měly v důsledku sporného předání povinnost jednat, což ostatně učinily. Podle navrhovatele je uvedeným usnesením toto předání neprávem kvalifikováno jako

pouhé informační opatření, když se ve skutečnosti jednalo o nezbytný právní krok k uvedení OLAF do situace umožňující mu za účelem jeho vlastního vnitřního vyšetřování získat přístup k dokumentům zajištěným vnitrostátní policií.

- 28 V bodě 43 napadeného usnesení přikročil soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních k právní kvalifikaci sporného předání a opíraje se jak o nařízení č. 1073/1999, tak o znění dopisu ze dne 11. února 2004, kterým byly informace předány OLAF vnitrostátním soudním orgánům, dospěl k závěru, že takovým předáním nevznikl ve vztahu k posledně uvedeným orgánům žádný právně závazný účinek.
- 29 Je pravda, tak jak to uplatňuje IFJ, že předběžná zpráva, která byla připojena k uvedenému dopisu, a byla tedy nedílnou součástí sporného předání rovněž uvádí, že „předání informací oběma soudním orgánům [Bruselskému a hamburskému státnímu zastupitelství] se ukazuje nezbytným pro účely zahájení nezávislých, ale koordinovaných řízení“ a že táž zpráva pod nadpisem „Naléhavost“ upřesňuje, že „rychlý zásah je žádoucí vzhledem k tomu, že p. Tillack opustí podle našich informací Brusel během měsíce března tohoto roku, aby se stal dopisovatelem *Sternu* ve Washingtonu (USA). S jeho odjezdem z Bruselu by mohly důležité důkazní dokumenty navždy zmizet“.
- 30 Nicméně je nesporné, že OLAF ponechal rozhodnutí, jaká opatření by měla být učiněna ohledně sporného předání, na posouzení příslušných vnitrostátních orgánů. Jak vyplývá ze samotného znění uvedené zprávy, OLAF nepožadoval, aby uvedené orgány přijaly zvláštní opatření proti p. Tillackovi.
- 31 Tento postup OLAF není v rozporu s čl. 10 odst. 2 nařízení č. 1073/1999. Toto ustanovení se totiž omezuje na stanovení, že ředitel tohoto úřadu předá soudním

orgánům dotčeného členského státu informace získané úřadem při vnitřním vyšetřování skutečností, které by mohly být předmětem trestního stíhání. Ani znění tohoto ustanovení, ani znění třináctého bodu odůvodnění uvedeného nařízení neobsahuje sebemenší náznak toho, že takové předání informací má mít vůči tomu, komu je určeno, právně závazné účinky.

- 32 Článek 10 odst. 2 nařízení č. 1073/1999 vychází z předpokladu, podle něhož takové opatření, jako je sporné předání, nemůže samo o sobě zkracovat něčí práva, ale může případně vést ke správnímu nebo trestnímu postihu iniciovanému příslušnými vnitrostátními orgány. Opatření, které tyto orgány podniknou na základě informací, které jim byly předány, tedy spadají do výlučné a plné odpovědnosti těchto orgánů.
- 33 Tento výklad čl. 10 odst. 2 nařízení č. 1073/1999 není ani v rozporu s povinností loajální spolupráce upravenou v článku 10 ES. Ačkoli je totiž pravda, že toto ustanovení brání tomu, aby byla popírána veškerá povinnost vnitrostátních orgánů přezkoumat informace předané ze strany OLAF, je stejně tak skutečností, že nevyžaduje přijmout výklad příznávající závaznou povahu takovému opatření, jako je sporné předání v tom smyslu, že by uvedené orgány měly být povinny přijmout specifická opatření, neboť takový výklad by změnil rozdělení úkolů a odpovědností stanovené pro provádění nařízení č. 1073/1999.
- 34 Z toho vyplývá, že závěr soudce příslušného pro rozhodování o předběžných opatřeních, podle kterého sporné předání nepředstavuje napadnutelný akt, není postižen vadou spočívající v nesprávném posouzení, a proto nelze vyhovět první, druhé a třetí části prvního důvodu.

Ke čtvrté části prvního důvodu

- 35 Čtvrtou částí svého prvního důvodu navrhovatel uplatňuje, že zjištění zjevné nepřijatelnosti žaloby na neplatnost, k němuž dospěl soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních, je v rozporu se zásadou účinné soudní ochrany.
- 36 Komise v tomto ohledu tvrdí, že na vnitrostátní úrovni existuje dostatečná soudní ochrana. Domnívá se, že přísluší vnitrostátním soudům zajistit soudní ochranu jednotlivců, pokud jediný napadnutelný akt je akt přijatý na vnitrostátní úrovni nebo pokud byl tento akt přijat na základě aktu Společenství, proti kterému není možno podat v souladu s článkem 230 ES žalobu u soudu Společenství.
- 37 IFJ nezpochybňuje, že navrhovatel měl možnost podat žalobu u vnitrostátních soudů proti opatřením přijatým belgickými orgány. Zdůrazňuje nicméně, že přestože těmto soudům byla věc předložena, nikdy nepřezkoumávaly opodstatněnost informací předaných ze strany OLAF. Podle IFJ tedy napadené usnesení vede vůči navrhovateli k odepření spravedlnosti.
- 38 V tomto ohledu je třeba připomenout, že tak jak to již bylo uvedeno v bodě 32 tohoto usnesení, opatření učiněná vnitrostátními orgány ohledně informací, které jim byly předány OLAF, jsou v jejich výlučné a plné odpovědnosti. Těmto orgánům tak přísluší, aby samy ověřily, zda takové informace odůvodňují nebo vyžadují, aby bylo zahájeno trestní stíhání. V důsledku toho soudní ochrana proti takovým stíháním musí být zajištěna na vnitrostátní úrovni se všemi zárukami upravenými vnitrostátním právem, včetně těch vyplývajících ze základních práv, která, tvořící

nedílnou součástí obecných zásad práva Společenství, musí být rovněž dodržována členskými státy při uplatňování právní úpravy Společenství (viz zejména rozsudky ze dne 13. července 1989, Wachauf, 5/88, Recueil, s. 2609, bod 19, a ze dne 10. července 2003, Booker Aquaculture a Hydro Seafood, C-20/00 a C-64/00, Recueil, s. I-7411, bod 88).

- 39 V rámci žaloby podané na vnitrostátní úrovni, má soud, kterému byla žaloba předložena, možnost prostřednictvím žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce zaslané Soudnímu dvoru na základě článku 234 ES dotázat se Soudního dvora, popřípadě z podnětu účastníků řízení, na výklad ustanovení práva Společenství, o nichž se domnívá, že jsou nezbytná pro vydání jeho rozhodnutí.
- 40 Z toho vyplývá, že tvrzení, podle kterého řešení přijaté v napadeném usnesení vede k nedostatku účinné soudní ochrany, je nesprávné. V důsledku toho nelze vyhovět čtvrté části prvního důvodu.
- 41 S přihlednutím ke všemu, co bylo uvedeno výše, musí být první důvod zamítnut.

Ke druhému důvodu

- 42 Svým druhým důvodem navrhovatel jednak tvrdí, že se soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že chybí příčinná souvislost mezi předáním informací OLAF vnitrostátním orgánům a jím uplatňovanou škodou. V tomto ohledu je důležité uvést, že v projednávaném opravném prostředku zbývá vyřešit jakožto možný zdroj

uplatňované škody pouze sporné předání, neboť návrh na náhradu škody navrhovatele v rozsahu, v němž byl založen na zveřejnění dvou tiskových prohlášení uvedeným Úřadem, již není předmětem diskuse. Navrhovatel dále uplatňuje, že napadené usnesení je v tomto bodě nedostatečně odůvodněno.

- 43 Z bodu 54 napadeného usnesení vyplývá, že soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních měl za to, opíraje se o ustálenou judikaturu, že příčinná souvislost musí být přímou souvislostí příčiny a účinku mezi protiprávním jednáním, kterého se údajně dopustil dotyčný orgán, a uplatňovanou škodou a že protiprávní jednání tohoto orgánu musí být určující příčinou této škody.
- 44 Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních, odkazuje na tuto judikaturu, shledal v bodě 58 napadeného usnesení neexistenci takové příčinné souvislosti mezi pouhým předáním informací OLAF vnitrostátním orgánům a škodou, o které navrhovatel tvrdí, že mu byla způsobena. Podle uvedeného soudce je totiž jasné, že kdyby tyto orgány nezahájily soudní vyšetřování, navrhovateli by nevznikla škoda, kterou uplatňuje.
- 45 Navrhovatel nicméně uplatňuje, že napadené usnesení nesprávně popsalo a špatně použilo kritéria stanovená judikaturou ohledně podmínky týkající se příčinné souvislosti. Podle navrhovatele je hlavním kritériem to, zda sporné předání představuje určující příčinu škody, a nikoliv, zda je toto předání posledním aktem ve sledu příčin.
- 46 V tomto ohledu postačuje uvést, že z bodu 58 napadeného usnesení jasně vyplývá, že dopad, který je přičítán rozhodnutí vnitrostátních orgánů zahájit soudní šetření, není považován za takový proto, že představuje poslední akt ve sledu příčin, ale protože je určující příčinou škody, která údajně vznikla.

- 47 Za těchto podmínek nic nenasvědčuje tomu, že soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních použil nesprávně judikaturu týkající se příčinné souvislosti ani že nedostatečně odůvodnil v tomto ohledu své rozhodnutí.
- 48 Z toho vyplývá, že druhý důvod musí být rovněž zamítnut.

Ke třetímu důvodu

- 49 Svým třetím důvodem navrhovatel tvrdí, že soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních porušil jeho právo na účinnou soudní ochranu.
- 50 Vzhledem k tomu, že argumentace týkající se údajného porušení práva na účinnou soudní ochranu již byla přezkoumána v rámci čtvrté části prvního důvodu a že navrhovatel nepředložil v rámci projednávaného důvodu dodatečné skutečnosti, kterými by mohla být zpochybněna zjištění učiněná během přezkumu prvního důvodu, je na místě třetí důvod zamítnout.
- 51 Jelikož žádný ze všech tří důvodů, kterých se navrhovatel dovolává na podporu svého opravného prostředku nemůže obstát, je třeba opravný prostředek zamítnout.

K nákladům řízení

- 52 Na základě čl. 69 odst. 2 jednacího řádu, který se použije na řízení o opravném prostředku na základě článku 118 téhož řádu, účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, je uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník řízení, který byl ve sporu úspěšný, požadoval náhradu nákladů ve svém návrhu. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala po navrhovateli ve svém návrhu náhradu nákladů řízení a navrhovatel byl ve sporu neúspěšný, je namístež uložit mu náhradu nákladů řízení. V souladu s odst. 4 třetím pododstavcem téhož článku Soudní dvůr může rozhodnout, že jiný vedlejší účastník, než je členský stát nebo orgán, ponese vlastní náklady. Na základě tohoto ustanovení je třeba rozhodnout, že IFJ ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů předseda Soudního dvora rozhodl takto:

- 1) Opravný prostředek se zamítá.**

- 2) H.-M. Tillackovi se ukládá náhrada nákladů tohoto řízení.**

- 3) International Federation of Journalists ponese vlastní náklady řízení.**

Podpisy.